Opnames

Sinds de uitvinding van de wasrol kunnen we opnamen beluisteren van muziek, steeds reproduceerbare momenten uit een min of meer ver verleden. Toen de opnameapparatuur bereikbaar werd voor het grote publiek, werd het mogelijk om zelf thuis van dit soort reproduceerbare momenten te maken.

Op gegeven moment kocht ik twee electret-microfoontjes in de aanbieding en maakte ik mijn eerste opnamen met een oude spoelenrecorder en daarna een cassetterecorder. Toen maakte ikzelf kennis met een aantal merkwaardige verschijnselen.

Ten eerste: Op het moment dat ik de “Record” knop indrukte en het opnametuig zich in beweging zette, ontstonden dezelfde effecten als bij een optreden. Verschijnselen van plankenkoorts, dus. Om die weg te werken, kun je voor opnamen de tips van Ed Westerik voor het voorspelen gebruiken (Zie het artikel over voorspelen).

Ten tweede: Bij het afluisteren van de opname heb je alle ruimte tot evalueren, en -wat heftiger is- her-evalueren en zelfs over-evalueren.

Als je in het openbaar optreedt, is je spel vluchtig, de mensen inclusief jouzelf horen het een keer en dan is het geluid weg. Wat blijft is een herinnering van een impressie. Sommige dingen vergeet je, en neem je ook niet mee in een eventuele evaluatie. Zo niet bij opnames, je kunt er in alle detail overheen. Dat is verre van leuk als je niet direct uit die vicieuze cirkel van zelfkritiek kunt komen.

De opname is wel een prima graadmeter voor hoe ver je met een stuk bent. Je simuleert iets van de druk van een uitvoering en kunt daarna als (kritisch) publiek luisteren hoe het overkomt. Als luisteraar merk je details in de uitvoering op, die je bij het spelen niet opmerkt, omdat je domweg te druk bent met musiceren. Ik heb wel gemerkt dat het verstandig is om eerst wat afstand te nemen, bijvoorbeeld in tijd, voordat je jezelf terugluistert. Pas dan kun je het resultaat enigszins op waarde schatten, op het moment dat je je ergernis over gemaakte fouten hebt laten wegebben.

Op dit moment ben in het bezit van een Fostex harddiskrecorder en een paar puike microfoons, die samen een heerlijk strakke opname kunnen maken: van enige jengel -een berucht probleem van bandjes- is geen sprake.

De Fostex heeft faciliteiten voor effecten als nagalm. Dat kan een droge opname net een beetje kleuren. Ik heb wel gemerkt dat je de galm met mate moet gebruiken. Een nagalmtijd van maximaal 3 seconden en een iets teruggedraaide scherpte van de galm doen het geluid erg goed.

Ik gebruik voor solo de microfoons in een kruislingse opstelling, ongeveer een metertje bij me vandaan. Zo heb je minder last van slechte akoestiek, alhoewel mijn slaapkamer nog niet eens zo slecht is.

Zo komt mijn cd er ooit nog weleens!